

går videre til de ældre. Det synes jeg er sundt og rigtigt at gøre. Med hensyn til børnene er det fuldstændig rigtigt, f.eks. med hensyn til dagplejerne, at der er besparelser. Hvorfor? Fordi der er færre børn at passe. Det ville da være mærkeligt, hvis ikke man lod et faldende antal børn, altså et faldende antal, der skal passes, afspejle sig i antallet, der skal passe. Det er jo logik, at sådan må det nu engang være; der er en sammenhæng.

Det er ligesådan med folkeskolen. Hvis der kommer færre elever i folkeskolen, bør der også være en afspejling. Hvis man bare lader udgifterne være de samme, kan jeg godt forstå, hvis man har problemer med at finde penge til andre områder. Det er jo logisk, at man foretager en prioritering. Vi skal bare være helt sikre på, hvad det egentlig er, vi forsøger at sammenligne.

Det gælder også, når det handler om antal ansatte i hjemmeplejen. Nu ved vi jo rent faktisk ikke, hvor mange der bliver ansat i 2003. Det, vi ved, er, at det, der er lagt ind for årene fremover, faktisk er, at der skal komme ganske mange tusind, jeg tror, det er 35.000 flere i den offentlige sektor. Vi bestræber os på at målrette den forøgelse af arbejdsstyrken i det offentlige, i det offentlige mandskab, ikke på administration og alle de der ting, som borgerne ikke får nogen direkte glæde af, men på de områder, hvor folk rent faktisk får glæde af det, nemlig på de borgernære områder.

Det er derfor, vi har sagt, at staten skal indskrænke sit forbrug af ansatte, for at det kan vokse i løbet af de kommende år i amter og kommuner på de områder, hvor det virkelig batter noget, og det er bl.a. i ældreplejen og i sygehussektoren.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så kom der tre korte bemærkninger mere: Hr. Ole Stavad, hr. Villy Søvnald og fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil godt sige tak til hr. Kristian Thulesen Dahl for svaret, for det giver jo et eller andet håb om, at der er et flertal her i Folketinget, der vil være med til at sige til regeringen, at vi ikke bare kan lade fem og syv være lige i forhold til at sikre, at alle kommuner, også dem, der har det virkelig svært, får rimelige økonomiske vilkår.

Det, jeg så bare ikke forstår, er: Hvis nu vi tager det forslag til vedtagelse, som fem partier

har fremsat i fællesskab, og som ville kunne vedtages med hr. Kristian Thulesen Dahls og Dansk Folkepartis stemmer, hvad er det så i det forslag til vedtagelse, i de formuleringer, hr. Kristian Thulesen Dahl ikke kan lide?

KL 14.25

Jeg bliver altså forvirret over, at hr. Kristian Thulesen Dahl siger det samme, som der står i forslaget til vedtagelse, men samtidig bidrager han ved at fremsætte et andet til, at det ikke kommer til afstemning. Det er det, vi her i huset kalder en afværgedagsorden.

Jeg vil gerne sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, at vi har været meget omhyggelige med, at der ikke er finanslovbindinger eller sådan noget, der kolliderer med det her. Det er 2004, vi snakker om. Det kan vi jo drille hinanden med, men vi ved også godt, hvordan virkeligheden er. Så der er ikke noget formalistisk, der forhindrer hr. Kristian Thulesen Dahl og Dansk Folkeparti i at stemme for.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det hr. Villy Søvnald, og det er den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Hvis man er en meget stor politiker ved at snakke udenom, så er hr. Thulesen Dahl i sandhed en meget stor politiker efter de sidste svar.

Jeg påpegede med hensyn til ældreområdet, at der vil være færre ansatte i ældreplejen ifølge den undersøgelse, der foreligger, hvorefter hr. Thulesen Dahl gav sig til at snakke om statsligt ansatte og bureaukrater i kommunerne. Det er muligt, hr. Thulesen Dahl også undlod at svare de andre gange, fordi han ikke hørte det. Må jeg godt få et svar på spørgsmålet: Var det det, Dansk Folkeparti ville, og vil hr. Thulesen Dahl anerkende, at der kommer færre ansatte til at tage sig af de ældre ud af den aftale, som Dansk Folkeparti har lagt ryg til. Det er det første.

Det andet sted, hvor hr. Thulesen Dahl talte udenom, var på børneområdet, hvor han sagde: Jamen det er, fordi der er færre børn.

Det var dog et dramatisk fald. De aviser, jeg læser, og de nyheder, jeg hører, drejer sig om nednormeringer, kortere åbningstid, lukning i ferier, markant flere børn ind pr. voksen og stigende forældrebetaling. Var det ikke også at snakke for meget udenom, vil jeg gerne spørge hr. Thulesen Dahl? Kan man virkelig blive ved med bare at snakke om en verden, der intet har